

dicendi, aut credendi fuerunt, tot præsertim, ac tantis argumentis prudenter persuasi. Quod verò Cyrilli Carmelitanus eo usque Baronium projectit, injuriâ id factum, neque firmo ullo argumento ab Ecclesiastico Historico abnegatum. Fert quidem Carmelitarum antiquitas & Cyrilli, & Joannis Patriarchæ, & aliorum superiorum etiam tunc Monachifimum. Nominatim verò Cyrillo Alexandrino illum adscribunt Arnoldus Villanova, Joannes Cassiodorus, Joannes Hisdunus, Thomas Norvicensis, Waldensis, Ivo, & alii, quos sequitur Paleonidorus lib. 3. Trimerici cap. 7. Quibus adde Speculum Carmeli Tractatu trium arculorum a. 1. Trithemium lib. 2. de viris illustribus Ordin. Carm. Mantuanum in Apologia, & alios; neque enim libet aliorum hinc scripta corrivare: adeat lector Thomam à Jesu, Paleonidorum, cæterosque Carmelitas Scriptores, à quibus aliqua mutuati, non pauca ultrò donamus.

1688 Postquam igitur neque stylym, neque Carmelitanorum mentionem obflare demonstravimus, quominus liber ille de Institut. Monachorum ad Caprasium conscriptus sit à Joanne Jerosolymitano; quæ nobis provincia pro exaltatione Christi ac Deiparæ in Eliana Familia vel ab Eliæ temporibus suscepta fuit, adjiciamus præterea perbreve observationem de ejusdem Joannis moribus, atque doctrina, ne testis auctoritas possit ultra ex parte nutare.

Duo sunt quæ Joannem suspectum de doctrina reddere potuerint, & quorum illum aliquando insimulabat Baronius Tom. 5. anno 402. alterum quod Origenistam saperet, alterum quod licet non errori Pelagiano, ipsi tamen Pelagio indulgeret. Sed quod ad Origenem attinet, quamvis Joannem ea de re admonuerit S. Epiphanius per Epistolam, graviterque arguerit S. Hieronymus Epistola 61. ad Pammachium; idem tamen Baronius concedit haud ferè agnitos Origenis errores abjecisse Joannem, catholicamque retinuisse doctrinam, quod colligit ex ipsomet S. Hieronymo Epist. 60. ad Theophilum Alexandrinum. Vide Tom. 5. Annal. anno D. 399. Idem observat anno 402. ex Epistola Anastasi Papæ ad eundem Joannem. Denique Gennadius lib. de scriptoribus Ecclesiast. & Honorius Augustodonenfis lib. item de scriptoribus cap. 30. referunt, Joannem librum scripsisse contra sui studii obtrectatores, in quo ostendit, Origenis se ingenium, non fidem secutum.

1689 Quod verò ad Pelagium spectat, tantum abest, ut Pelagianismo unquam favorit Joannes, ut potius contra illum Concilio Palæstino interfuerit; in quo Palagius à Patribus propterea est absolutus, quod Catholicum adhuc simulans, hæresim tunc anathemate damnavit; teste S. Prospero lib. contra collatorem capite 16. & lib. Pariaxariston contra Pelagianos. Neque mirum quod sancti illi Palæstini Patres à veteratore decepti sint, cum eadem vafritie circumventus sit Sozimus Pontifex, ut constat ex ejus Epistola ad Aurelium, & Episcopos Africae, cujus initium est: *Postquam à nobis Cælestinus*. Ergo cum eo tempore Pelagius Catholicus haberetur, mirandum non est, quod veluti Catholico Joannes nonnihil favorit. Unde S.

Joan. Jerosol. nequaquam Origenista.

Nequaquam Pelagio indulget.

Augustinus lib. de Gestis Pelagii, piè ac prudenter Palæstinos Episcopos excusat, ac nominatim Joannem, quem cap. 14. *Sanctum* appellat. Eodem titulo Joannem commendavit vitâ defunctum S. Sozimus Pontifex Epistola citata his verbis: *Ecce Epistolam Jerosolymitani Episcopi Praylii, qui in locum quondam sancti Joannis Episcopus est ordinatus*. Divus quoque Augustinus lib. 2. contra litteras Feuliani cap. 52. gloriatur se fidem, & communionem tenere Joannis Jerosolymitani. Idem Lemovicensis, qui Joannem puer vidit, *sanctum* vocat in continuatione ad Chronic. S. Hieron. Olympiade 296. Arcadii, & Honorii an. 13. *Qui Jerosolymis ante Joannem Episcopum fuerint, Idaius, qui hac scribit, scire non potuit: hunc verò Sanctum cum sanctis Eulogio, Theophilo, & Hieronymo vidit & infantulus, & pupillus*. Et infra anno 21. Olymp. 298. *Jerosolymis Joanne, de quo supra, Episcopo præidente sancto, primus post Christum Dominum Martyr Stephanus revelatur*.

1690 Theodoretus lib. 5. Historiæ cap. 25. & 37. *Virum admirabilem prædicat Joannem S. Prosper, illustrem ob vitæ puritatem, & Prophetiæ gratiam; quem refert Paleonidorus lib. 2. Trimerici cap. 6. Nicephorus etiam lib. 14. cap. 30. Divum ac divinum nominat*. Inde Joannes Molanus, & Petrus Galesinius viri eruditionis Ecclesiasticæ minime imperiti Joannem hunc Patriarcham in *Sanctorum Catalogum referunt*; ut constat ex ipsorum Martyrologis 12. Januarii. Necnon & Trithemius Abbas lib. 2. de Carmeliis compellat *sanctissimum*. Equidem ut Sanctorum Canonilimum ad Christi Vicarium pertinere agnosco; hæc antiquorum, recentiorumque testimonia pro Joanne adscribenda exstimavi; ne quispiam de Patriarcha à magnis viris, atque præsertim summo Pontifice, commendato facile præjudicaret. Concludimus ergo & Joannem idoneum omnino testem esse, & librum de Institutione Monachorum ipsi meritò adscribi; atque antiquissimam Carmelitani Ordinis gloriam, & in ea Christi ac Deiparæ purè conceptæ exaltationem gloriosissimam satis superque firmari ex iis, quæ Præsul Joannes scribit, & nos supra statuimus.

SECTIO XXXVII.

De Augustiniana, & Benedicte, aliisque Monachalibus Religiosorum Familiis per Libanum, Amanam & Sanir, præsignatis; atque in illis de Christi, ac Deiparæ exaltatione gloriosa.

§. I.

Augustinianus Ordo commendatur.

1691 IN primis sacratissimus ille Monachorum Ordo occurrit, præclarissimum certè Ecclesiæ lumen, cujus auctorem, & coriphæum S. Augustinum fuisse, indubium cordatis viris est, & omnino manifestum videtur esse ex multis summorum Pontificum Bullis, atque scripturarum monumentis. Augustinus enim statim à suæ conversionis exordio, Monasticæ vitæ professor extitit Mediolani, deinde in Africam reversus, priusquam

Elogia sancti Joannis 70. S. Sozimus Pontifex.

Idaius.

Theodor. S. Prosper.

Nicephorus.

Trithemi.

P. Suarez.

Marquez.

Quanta Augustiniana Religio antiquitas.

Per montem Libanum designata.

Multa Religiosa familia ex Augustiniana.

Religio eremitarum S. Hieronymi.

Suarez. Emanuel. Roder. Siguenza. Vega.

quam Presbyter fieret, in proprio Monasterio Monachos congregavit, instruxitque optimâ Regulâ Episcopali auctoritate comprobatâ, anno à Christo nato 391. Inde sacer hic Ordo, superflite adhuc Augustino, mirè fuit in Africa, deinde in totâ Europa, usque ad tempora Innocentii IV. propagatus, sub nomine *Eremitarum S. Augustini*, quo etiam nunc gaudet, gaudebitque, Deo annuente, usque ad mundi exitum. Nam eadem Augustiniana Familia, quæ antea erat, permansit quidem post Alexandri IV. reformationem, etsi in multis fuerit immutata. Quæ de re multa videre licet apud nostrum Suarium Tom. 4. de Religione lib. 2. cap. 8. & 9. & Joannem Marquez Augustinianum in Opere inscripto, *Origo fratrum Eremitarum S. Augustini*, Hieronymum Roman. & alios ex eadem Familia Scriptores.

1692 Hinc facile est inferre, Augustinianum Ordinem, at entâ suæ institutionis origine, præstare antiquitate vetustissimâ S. Benedicti Familiam: cum hæc anno Domini 500. coeperit, ille verò anno 391. Subinde jam, recto antiquitatis ordine, religiosæ Augustini Familiam *Libanum montem* adaptamus, in qua, tanquam *Cedrus in Libano*, exaltati dicuntur Christus ac Deipara. Et quidem satis concinnè; quippe in mira illius montis sublimitate, submississima hujus Religiosæ Familiam vivendi ratio exprimitur; sic enim eam appellavit Innocentius IV. in quadam Bulla; *vitam præexcellsam*. In ipsius autem Libani interpretatione, mirabilis in Deum pietas, & contemplationis studium innuitur: *Libani enim etymon est thurifer à thure*, quod est pietatis & orationis solum. Unde in sua Regula suos Augustinus monet: *Orationi instate, horis & temporibus constitutis*. Quod si Libanum interpre. eris *candidum, album, albedinem, candorem*; ostendit internum animi candorem, & puritatis albedinem, qua sanctissimi illi Eremitæ erant conspicui. Complutenibus Libani etymon est *cordis filiatio*. In hac cordis filiatione Jesus & Maria exaltantur in Augustiniana nempe Religione, Augustiniani cordis legitima sobole. *Augustini enim cor ignitis dilectionis, divina sagittis transverberatum tantam eructavit Familiam*, quæ ipsum pro corde habet, à quo tam copiosa, tamque pellucida totius sapientiæ, doctrinæ, & sanctitatis fluentia emanant, & in universam Christi Ecclesiam ubertim effluunt, non absque ingenti rei Christianæ incremento.

1693 Ex Augustino originem duxerunt, & ex illius corde filiationem multæ aliæ Religiosorum Familiam, de quibus Lælius Zechius lib. de Republica Christiana, ubi de Regularibus, cap. 2. Nempe Calagurritani, Heremitani Servitæ, Jesuati, Brigidiani, S. Hieronymi Hospites, S. Antonii, Cruciferi, Milites Religiosis Malthæ, Canonici Regulares, Canonici S. Salvatoris, & aliæ.

His adnecte Ordinem Eremitarum S. Hieronymi ab Augustini regula derivatum, unum quidem ex præcipuis Monachalibus, contemplationis quietè maxime indulgentem, divini cultui, choro, & Psalmodiæ. De quo noster Suarez Tom. 4. de Religione lib. 2. cap. 5. *Emanuel Rodriguez* Tom. 1. Quæstio. Regul. q. 3. a. 10. *Josephus de Siguenza* in vita S. Hieronymi, & *Petrus de la*

Vega in Chronico fratrum Hieronymitani Ordinis. Et licet nonnulli existant, hunc sacrerimum Ordinem S. Hieronymi nuncupari, quia hic S. Doctor primis hujus Religionis Eremitis apparuit in eo habitu, quem nunc ipsi gestant; quia ex nulla Historia fide digna constat, probabilius judicat noster Suarius, primò illos fundatores ex peculiari in D. Hieronymum affectu, & pietate, illum in Patronum accepisse.

1694 In hac ergo, tam prælustri, tamque numerosa S. Augustini Religiosa Familia, Incarnata Sapia, ejusque magna Mater exaltari dicuntur tanquam *Cedrus in Libano*. Utique per *augmentationem divini cultus*, ut Lyranus explicat. Vel etiam, ut in enodatione textus notabamus, exaltantur non in se ipsis, sed in suis cultoribus, in quibus, dum eos exaltant, exaltantur; uti Radulphus Radulp. Ardens exponere. Huc spectant illa Cantorum verba cap. 5. 15. ubi de Christo est sermo tam in se, quam in corpore ejus, quod est Ecclesia electorum. *Species ejus ut Libani, electus ut Cedri*. Ut enim S. Nyssenius Hom. 14. *Ait sponsa, unam ipsius speciem esse infinitas illas Cedros, quibus undique Libanus cinctus sit*. Quibus verbis significat nihil humile, neque abjectum ad vilitatem corporis illius conferre, nisi sublime sit instar Cedri, ac vertice suo sursum tendat. Certè si Christum consideres in Augustiniana Familia, species ejus apparet, qualis sublimis Libani, qualisque altitudo Cedrorum ejusdem montis; ob eximias sapientiæ, & sanctitatis dotes vertice suo sursum tendentes. Quippe in Augustinum, ejusque familiam rectè cadit illud Ecclesiastici elogium de Simone Pontifice: *Quasi plantatio Cedri*

Christi & Deiparæ exaltatio in Augustiniana Graece.

Cant. 5. 15.

Nyssen.

Ecclesiæ.

S. Thomæ Villanova.

Augustiniana familia pietas in Deiparam.

Præmonstratensis Religio ad Augustiniana nam speciantis cultus in Mariana conceptio.

(Complutenfes, Cedrorum) in monte Libano, sic circa illum steterunt. Procerâ Cedrus in Libano Augustinus, circum se plantas Cedrorum minorum habet, id est, numerosam familiam, quibus ornatur, & decoratur; & per quas Christus sicut Cedrus exaltatur. Audi Archiepiscopum Valentium S. Thomam à Villanova, Concione 1. in laudem S. Augustini. *Augustinus non unius, vel alterius, sed ferè omnium Religionum fundator extitit, &c. O gloriosum stipitem, unde surrexit tam multa sylva ramorum! O speciosam radicem, à qua tam numerosa progenies pululavit! Meritò profectò de illo in Epistola canitur: & quasi plantatio Cedri in monte Libano, sic circa illum steterunt, & omnes filii Aaron in gloria sua*. Preme Ezechielis vaticinium c. 17. v. 22.

1695 Si verò seorsim de exaltatione Deiparæ gloriosa in hac Religiosa Augustini Familia loquamur, nota utique est, & decantatissima hujus sacrerimi Ordinis veneratio & cultus erga Virginem Matrem, purissimamque ejusdem Virginis Conceptionem; atque hoc quasi hæreditarium studium ab Augustino acceptum, qui Marianæ gloriæ, & splendoris assertor, & vindex semper & ubique extitit, zelo obarmatus summo.

Cum autem Præmonstratensium Ordo ad D. Augustini Familiam spectet, ut qui ejus regulam profiteatur, uti noster Suarius ostendit Tom. 4. de Religione lib. 2. cap. 5. num. 6. hic observo, Præmonstratensium institutum ab immunitatis Virgineæ religionis auspiciò ceptum; revelatione confir-